

Lov. Jeg nærer derfor den Fortrøstning, at naar vi faae denne Lov ud i en Form som den, jeg ønsker, vil dette bidrage meget til, ikke blot at denne Mistillid til Politiet efterhaanden forsvinder, men at det tillige vil blive mere og mere klart for Alle, og ikke mindst for Politiet selv, at det er til for at beskytte de gode Borgere imod den mindre gode Deel af Samfundet, medens paa den anden Side en Samvirken af alle gode Borgere med Politiet vil træde til og støtte dette i Erkjendelsen af, at mellem et godt Politi og et virkelig frit Folk kan der ikke bestaae nogen Conflict, thi de ville begge og maae vilje det Samme. Efter denne min almindelige Betragtning kan det ikke være Andet, end at jeg føler Trang til at udtale min Tak haade til den ærede Minister, fordi han har holdt ved og atter i denne Samling fremlagt for Thinget det Forslag, vi havde fra iffor, — og fremlagt det i en Form, som jeg i det Hele maa sige er ulige heldigere end den tidligere —, og tillige en Tak i Almindelighed til Udvalget for den Moderation, hvormed det har stillet Endringer til Regjeringsforslaget, saa at der vel kan være Haab om, at man ved nogen yderligere Imødeførelse fra begge Sider kan komme til et Resultat, som maa kaldes efter Omstændighederne heldigt. Hvad min egen Stilling til Lovforslaget og de foreliggende Endringsforslag angaaer, vil jeg sige, at jeg vil optræde med al mulig Resignation, bevæget dertil af det oprigtige Ønske om og den Trang, jeg i min daglige Gjerning føler til at faae en saadan Lov, ligesom jeg da i det Hele har den Grundsætning, som jeg ogsaa anvender i foreliggende Tilfælde, at kan man ikke faae det Bedste, kan man ogsaa bruge og have megen Gavn af det Næstbedste. Det kommer vel her ligesaa lidt som i Almindelighed saa særdeles an paa, at man just faaer de allerførstestillet Regler paa Papiret, naar man kun iværksætter dem, man faaer, paa en god og hensigtsmæssig Maade. Naar jeg da vender

mig til de af Udvalget stillede Endringsforslag, vil jeg først komme til at udtale mig om det Endringsforslag, som jeg efter Alt, hvad der foreligger, vel tør ansee for at være et af de meest brændende Spørgsmaal. Det er nemlig Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa den Vedtægt, der er omtalt i Lovforslagets § 1, skal komme tilveie. Der er jo, som det vil sees, herom deelte Meninger i selve Udvalget, og hele Udvalget staaer i Grunden imod det Princip, som i denne Henseende er gjort gjældende i Lovforslaget. Udvalget har kjendelig villet vindicere Communalbestyrelsen den størst mulige Indflydelse paa de enkelte Bestemmelser, som skulle optages i Vedtægten, og efter den Begrundelse, vi hørte fra Udvalgets Fleertals ærede Ordfører i sidste Møde, maa jeg aabent bekjende, at der kan siges overmaade Meget til Fordeel for den Anskuffelse. Der er vel ikke nogen Grund til at bestræbe, at Ingen bedre og med mere Sagkundskab end Communalbestyrelsen vil kunne have Afgjørelsen af, hvorvidt den eller den Bestemmelse i Vedtægten i den paagjældende Commune vil være heldig eller ikke. Paa den anden Side kan jeg ogsaa meget godt forstaae den ærede Ministers Stilling og de Grunde, som ere blevne fremførte af ham for den modsatte Anskuffelse under Sagens 1ste Behandling; men for mig har det hele Spørgsmaal dog kun liden praktisk Betydning; thi jeg troer, at praktisk vil det vise sig, at der paa den ene Side ikke vil være nogen Communalbestyrelse, der er saa ufornuftig ikke at gjøre, hvad der kan gjøres for gjennem Bestemmelser om de Anliggender, som omhandles i Lovens § 2, at bringe Orden i disse Uttringer af det offentlige Liv i Kommunen, og paa den anden Side er jeg overbevist om, at ingen fornuftig og besindig Administration vilde undlade at tage alt muligt Hensyn til de begrundede Indstillinger, som i denne Retning maatte fremkomme fra Communalbestyrelserne, saa at jeg er overbevist om, at praktisk vil det vise sig, at, hvad enten man vælger denne Maade